

TAJOMNÉ DEDIČSTVO

ABIGAIL WILSON

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Tatiana Žáryová
Prvé vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Z anglického originálu *Twilight at Moorington Cross*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Thomas Nelson, a registered trademark of HarperCollins Christian Publishing, Inc., Nashville, Tennessee 2022, preložila Miriam Ghaniová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Copyright © 2022 Abigail Wilson
All rights reserved
Translation © Miriam Ghaniová 2024

Cover design by Studiogearbox.com
Original package design © 2022 Thomas Nelson
Front cover images © Trevillion
Obálku pre slovenské vydanie upravil Juraj Šramko.
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2024

ISBN 978-80-220-2553-9

Venujem Megan Besingovej,
mojej úžasnej kritičke, partnerke
a najmä mojej drahej priateľke.
Ďakujem ti za úprimné povzbudzovanie,
za tvoju múdrosť a za spoločnú cestu životom
a písaním. Bez teba si neviem predstaviť
ani jeden krok tejto cesty.

#iheartyou

I

1819

Kent, Anglicko

Je celkom možné, že som strávila viac času ležaním na podlahe Cluettovej nemocnice, ako státím na nej.

Opäť som ležala natiahnutá na koberci, pričom som mala iba útržkovité spomienky na to, čo sa stalo. Zovrela som roh koberca do päste, aby som nebúchala o podlahu. Ruka sa mi triasla, keď som sa snažila vytiahnuť do sedu, a utrela som si špinu, čo sa mi prilepila na čelo. Našťastie nikto nebol svedkom mojej poslednej epizódy. Šmátrala som okolo seba, aby som uložila kvetináč na jeho miesto na stojane, potom som zhodnotila svoje telo, či nemám dajaké poranenia.

Predklonila som sa. Áno, to som si pamätala. Potom

som sa zahľadela pod závesy. Alebo to bol stôl v hale? Pretrela som si oči. Tak či onak, toto bol môj ďalší záchvat. Lebo bez ohľadu na to, ako veľmi pán Cluett veril, že mi jeho hypnotické sedenia pomáhajú, nebola som na tom o nič lepšie, ako keď som sem prišla. Skôr naopak, bolo mi horšie.

Ešte vždy som bola trochu omámená, keď sa moja pozornosť sústredila na kolená a srdce sa mi rozbúšilo. Panebože! „Chauncey!“

Zdalo sa mi, že to slovo sa mi v mysli ozýva ako šepot. Nemohla som si pomôcť, dotkla som sa svojich pier. Vyslovila som to meno nahlas? Keby len tieto príšerné obdobia skreslenej reality nenasledovali po mojich záchvatoch nechceného spánku.

Pomaly som sa pozviechala a ľavou rukou sa chytila neďalekej zárubne dverí. Aspoň som sa postavila na nohy. Veľmi dobre, pretože za rohom sa náhle objavil muž. Vysoký a štíhly, v elegantnom zelenom saku. Pri pohľade na mňa zmeravel.

Aj ja som sa tvárila prekvapene.

„Prepáčte. Ja...“ Chvíľu váhal, pery sa mu rozťahli do rozkošnej krivky, potom sa rýchlo pozrel za seba a nepodajné svetlé kučery sa mu roztancovali. „Myslel som, že všetky izby na tejto chodbe sú neobývané, že v tomto krídle môžem očakávať súkromie.“

Prstami si prehrabol vlasy, potom si potiahol sako a ja som sa zahľadela na jeho hrud'. Rozšírila som oči. Predtým si rozviazal kravatu, nepochybne na ceste do svojej izby. A zrazu som tam stála ja, nechcená návšteva, ktorá sa len tak zhmotnila akoby zo vzduchu.

„Ja...“ Aký dôvod som mala uviesť, prečo som sa zatúlala do tejto časti domu?

Chvíľu sa pohrával s rozviazanou kravatou na krku, druhú ruku mal vo vrecku a trochu sa usmieval. „Prepáčte, ale ste v poriadku, madam?“

Prečo sa mi chcelo smiať? Pritisla som si dlaň na čelo a trochu som zafučala. „Cítim sa celkom dobre.“ Moje tvrdenie by možno pôsobilo presvedčivo, keby si časť mojich vlasov nevybrala práve ten okamih, aby mi vyklízla z účesu a spadla do tváre.

Bojoval s úškrnom, keď sa ku mne priblížil. „Predtým som počul niekoho volať meno Chauncey. Boli ste to vy?“

Zastrčila som si uvoľnené vlasy za ucho. „Áno, bola... Chauncey.“ Jeho otázka ma vrátila do reality a k môjmu predchádzajúcemu hľadaniu. Prižmúrila som oči, na povrch konečne prenikli oveľa logickejšie úvahy. Kto je, preboha, tento človek? Jasné, že som nebola zvyknutá na cudzích ľudí, ktorí by sa potulovali po rôznych krídlach domu. Možno nový pacient? Lenže o jeho príchode sme neboli informovaní.

„Ja, ehm, nechcela som rušiť. Viete, Chauncey je...“ Nebola som pripravená na intenzívny pohľad jeho hnedých očí. Odtrhla som od neho pohľad a zamrmlala: „Netuším, kam sa zasa vyparil.“

Muž ma chvíľu pozoroval a potom si položil ruku na bradu. „Ospravedlňujem sa, ak som prekročil nejaké hranice, ale myslím, že viem, kto ste.“ Jeho slová zneli pomaly, no rozhodne. „Vlastne som od včerajška dúfal, že sa s vami stretnem. Volám sa Ewan Hawkins.“

Mala som poznať meno Ewan Hawkins? Venovala som mu slabý úsmev. Koniec koncov, ako by som nemohla? Ten muž bol samá ľahkosť a sebavedomie, a ak mám byť úprimná, veľmi sa mi pozdával. Pripúšťam, že moja myseľ bola ešte trochu zahmlená po mojej poslednej epizóde.

„Nemusíte sa ospravedlňovať, pane. Je mi potešením vás spoznať. Ja som pani Pembroková. Som pacientkou v Cluettovej nemocnici už takmer dva roky.“

Prikývol. „Momentálne potrebujete pomoc, ako som pochopil? Môžem vám ponúknuť svoju?“

Niečo v jeho kultivovanom hlase mi rozohrialo líca a dúfala som, že si to nevšimne. Vo všeobecnosti som nepatrila k tým, čo by sa dali očariť peknou tvárou, ale jeho hlboký hlas mi naozaj imponoval.

Hneď som však tú predstavu potlačila. „Len som tu niekoho hľadala... No, nie tak celkom.“

Obočie mu vystrelilo nahor. „Nie tak celkom?“

„Chauncey nie je človek.“

„Nie?“

„Je to moje morča.“

Muž na mňa chvíľu hľadel a potom zľahka pokrútil hlavou. „Morča?“

Neisto som sa zasmiala. „Celá táto situácia... to, že som v súkromnom krídle, je vlastne dosť hlúpa. V jednej chvíli si ten malý tvor pochutnával na mrkve na mojej prikrývke a vzápätí zmizol. Myslela som si, že sa rozhodol vydať na prechádzku za slobodou za dverami mojej spálne. Bola som si istá, že som ho počula na chodbe, a... potom... no... stalo sa ešte niečo... To je jedno.

Je mi ľúto, že som sa vám priplietla do cesty. Naozaj, ak ma ospravedlníte, hneď pôjdem.“

Otočila som sa tvárou k tmavej miestnosti za sebou. „Pochybujem, že by sa Chauncey vôbec dostal až sem. Nemá až takú dobrodružnú povahu, ale zdalo sa mi, že som počula jeho piskot práve tu.“

Cítila som, ako sa pán Hawkins pohybuje tesne za mnou.

„Nuž, to predstavuje dosť zaujímavú situáciu. Miestnosť, ktorú ste si vyhládli na prehľadanie, je zhodou okolností moja spálňa. Priznám sa, že nie som až taký nadšený z toho, že sa v nej usídlil nepozvaný hlodavec,“ zasmial sa „najmä ak sa chcel schovať pod moju posteľ a vyjsť v tej najnevhodnejšej chvíli...“

„Bože! Obávam sa, že práve to chce urobiť. Možno by bolo lepšie, keby sme izbu ešte raz prezreli. Dobre poznám Chaunceyho preferencie... myslím tým úkryty. Okrem iného.“

„Tak musíte byť milovníčka zvierat.“

„Skôr prírodovedkyňa.“

„Prírodovedkyňa? To je na dámu nezvyčajné.“

Pozrela som na podlahu a predstierala, že hľadám Chaunceyho, ale môj hlas aj tak znel chrapľavo. „Naozaj?“

Ruka pána Hawkinsa sa dotkla mojej, keď okolo mňa prekízol do miestnosti, potom sa otočil k protiľahlému rámu dverí. „Dovolím si tvrdiť, že by ste mi mali radšej poradiť, čo s ním. Okrem koní mám so štvornohými tvormi len málo skúseností. Mám si skontrolovať všetky topánky a čizmy?“

„To je dobrý nápad, najmä ak spadli nabok.“ Uvedomila som si, že som narušila osobný priestor tohto muža. Pohľadom som prešla po miestnosti. „Nebude mi trvať tak dlho, kým sa tu porozhliadnem, ak vám to dodá pokoj.“

Pán Hawkins vystrúhal ďalší až príliš príťažlivý úsmev, akoby sa tešil z vlastného vtipu. Jeho radosť sa však rozplynula rovnako rýchlo, ako sa pohol, aby si skontroloval vreckové hodinky. „Očividne ste našli najlepší postup, no napriek tomu nemôžem, lebo mám stretnutie s pánom Cluettom, na ktoré už meškám.“ Hodil kravatu na posteľ a pozrel sa rovno na mňa. „Ale nebojte sa, určite sa vám ozvem, ak sa tu ten váš miláčik objaví.“

„Áno, no...“ Ustúpila som náhlivým krokom, čo bol najlepší spôsob, ako elegantne odísť. „Ďakujem, pán Hawkins.“ Zdalo sa mi, že moja myseľ zamrzla na mieste, ale počula som, ako bľabocem ďalej. „Samozrejme, neviem o dôvode, prečo ste vyhľadali liečbu práve tu; napriek tomu dúfam, že vám hypnotické sedenie s pánom Cluettom pomôže.“

Pánu Hawkinsovi sa na čele vytvorila vráska a chytil sa rámu postele. „Obávam sa, že ste nepochopili dôvod môjho náhleho príchodu do Moorington Crossu. Nie som tu v nemocnici ako pacient. Som najnovší advokát pána Cluetta zo spoločnosti Pembroke a Huxley.“

Advokát... Pembroke a Huxley? Srdce sa mi zastavilo.

Otvoril ústa, akoby chcel povedať viac, ale len stisol pery a napokon trochu smutne dodal: „Pekný deň, pani Pembrová.“

„Pekný deň.“

Keď som odchádzala z miestnosti, hlavou mi prebehli obrazy môjho zosnulého manžela, úspešného advokáta.

„Už nie,“ zašomrala som si popod nos. Vnútorne som striasla nechcené spomienky a zahľadela som na podlahu. Skutočne fešný advokát. Na čo som to, preboha, myslela?

Ťažko som prehltna. Chauncey si jednoducho bude musieť nájsť cestu späť do mojej izby sám. S advokátom zo spoločnosti Pembroke a Huxley by som sa nezdržala už ani sekundu. Takým, ktorý sa s najväčšou pravdepodobnosťou dobre poznal s mojím zosnulým manželom.

2

O týždeň neskôr

Odkedy som vstúpila do jeho kancelárie, pán Cluett sa prechádzal po koberci ako zvierka v klietke.

Jeho sestra a asistentka slečna Setonová hrala na klavíri vo vedľajšej miestnosti. Ale to, čo malo byť upokojujúcou podkladovou melódiou pre moje každodenné hypnotické sedenie, znelo skôr ako ostré dýky, ktoré mi jedna po druhej prebodávali znepokojené uši.

Zrazu sa pán Cluett zastavil priamo pred mnou. Jeho pokojný hlas a teplo jeho rúk na mojej hlave zvyčajne sprevádzal prenikavý pohľad, ale dnes sa ani nepohol. Len tam stál a pozoroval ma. Srdce sa mi rozbúchalo.

Nebolo niečo v poriadku? Ďalší problém s mojou liečbou?

Pritisol si dľaň na bradu a mne po rukách prebehli zimomriavky.

Nevedela som, čo mám robiť alebo povedať, a tak som siahla po železnej tyči ponorenej v kadi pred mojou stoličkou. Bez ohľadu na moje čoraz častejšie záchvaty a zatiaľ neúspešnú terapiu som mienila pokračovať v každom nápade, ktorý mi navrhol. Akú inú nádej som mala?

Keďže pán Cluett už vložil do drevenej kade železnú tyč, sklonila som hlavu, aby som si ju pritlačila na čelo, ale jeho hlas ma zastavil. „Ešte nie, pani Pembroková. Mám niečo dôležité, o čom by som s vami chcel najprv hovoriť, ale musím priznať, že som v rozpakoch, ako to prijmete.“

Bezstarostne však hodil svoju paličku na stôl a uvoľnil si ruku, aby sa poškrabkal za golierom fialového plášťa. „Ako nepochybne viete, takmer celý uplynulý týždeň som strávil so svojím advokátom pánom Hawkinsom. Nemôžete však vedieť, že hlavnou témou rozhovoru ste boli vy, moja drahá.“ Pozrel na mňa a prižmúril oči.

Pery sa mu zachveli. „Dovolím si tvrdiť, že pán Hawkins by tu mal byť prítomný, ak mám pokračovať. To posledné, čo by som chcel, je, aby som vás zmiatol, ale je to príliš dôležité.“

„Slečna Setonová, privedte sem, prosím, advokátskeho koncipienta,“ zakričal cez pravé plece.

Hudba stíchla a spoza dverí sa ozval chrapľavý hlas slečny Setonovej. „Pane?“

Ozvalo sa škrípanie dreva a potom zaklopkanie topá-

nok, kým sa neobjavila v spojovacích dverách. Ladovým pohľadom prešla po miestnosti, jej chudé telo akoby sa vo dverách ešte predĺžilo.

Pán Cluett si ju premeral, v jej prítomnosti ho ako vždy ovládla známa váhavosť. „Ak by vám to neprekážalo, slečna Setonová, potrebujeme pána Hawkinsa.“

Zovrela si reumatické prsty, napokon prikývla a vytratila sa z miestnosti.

Pán Cluett potlačil vzdych a otočil sa späť tvárou ku mne. Prstami sa dotýkal lemu svojho plášťa a do hlasu sa mu vrátila zvláštna jemnosť. „Budeme musieť pokračovať vo vašom hypnotickom sedení o niečo neskôr, možno až zajtra. Dovolím si tvrdiť, že dnes večer budete mať o čom premýšľať, a nerád by som preťažoval zmagnetizované tekutiny, ktoré pracujú vo vašom tele.“ Jeho oči boli v slabom svetle takmer plaché.

Bol v rozpakoch? Zrazu som nič nechápala. Čo mal so mnou spoločné jeho advokát?

Potom sa mi stiahol žalúdok. Pán Cluett určite vedel, že momentálne nie som v stave, aby som mala záujem o nejakého nápadníka. Chytila som sa opierky a zaostrila som zrak na tieň v miestnosti.

Pán Cluett mi v minulosti donekonečna pripomínal, ako potrebujem vo svojom živote stabilitu. Dozvedel sa už nejak o tom, že ma pán Hawkins zaujal a príťahuje ma? V hrudi som pocítila ťažobu. Nemala som sa ani pani Fitzroyovej zmieniť, aký je príťažlivý. Čo keby sa počas niektorého zo svojich tranzov o tom vyjadřila?

Ticho medzi nami vyplňal tikot hodín na kozubovej rímse a ja som bola nútená venovať pánu Cluettovi chabý úsmev. Pán Cluett mi opätoval prikývnutie, také, aké môže venovať iba muž s otcovským šarmom a úctivosťou, ale v jeho správaní som postrehla aj akési tajomstvo, čo ma znervózňovalo.

Ponáhľala som sa prehovoriť. „Ďakujem vám za záujem, ale zajtra sa mi bude dariť rovnako dobre. Mám za sebou niekoľko dobrých dní.“

Prikývol. „Áno, to je pravda.“

Plecia sa mi trochu uvoľnili. Určite som sa vo svojich domnienkach mýlila. Po tom, čo som v detskom veku stratila rodičov pre chorobu, potom jedného opatrovníka za druhým pre sebeckosť a napokon predčasne zomrel môj vplyvný manžel, sme s pánom Cluettom prekročili neviditeľné hranice lekára a pacienta a boli sme ako vzdialená rodina či dobrí priatelia. Určite by sa nehral na dohadzovača. Oprel sa chrbtom o stôl, oči upieral na podlahu. „Plánoval som, že sa s vami dnes popoludní porozprávam pred všetkými ostatnými; keď som sa však na začiatku vášho sedenia pokúšal sústrediť, uvedomil som si, že čakať by bolo pre mňa možno jednoduchšie, ale voči vám sotva spravodlivé. Nie, moja drahá, musíte si to vypočuť skôr ako ostatní pacienti.“

Úplne stratená v jeho slovách som sklonila bradu.

„Naozaj neexistuje jednoduchý spôsob, ako otvoriť niektoré ťažké témy, a to, čo sa vám chystám povedať, je, žiaľ, jednou z nich.“ Posunul si okuliare na nose. „Predpokladám, že neurobí dobre teraz odkladať prav-

du. Pani Pembroková,“ zdvihol oči, ktoré sa mu sklovi-to zaleskli „v priebehu posledných týždňov som o sebe niečo zistil. Je to azda len maličkosť, ale náhla zmena môj-ho inak výnimočného zdravia mnou otriasla viac, ako by som si chcel priznať.“

Vnútro mi naplnil strach. „Chcete povedať, že sa ne-cítite dobre?“

„Nie je to nič, čo by vás malo znepokojovať, moja drahá, ale...“

Ozvalo sa krátke zaklopanie a dvere kancelárie sa otvorili, umlčali pána Cluetta a sústredili sme pozor-nosť do prednej časti miestnosti. Pán Hawkins sa na prahu na chvíľu zastavil, potom v tmavom priestore vyhládal očami pána Cluetta a mierne sa mu poklo-nil.

Pán Cluett vyskočil na nohy a vtiahol ho dnu. Už aj tak napätý vzduch v miestnosti sa pohol, keď pán Haw-kins prešiel po koberci. V jednej ruke mal knihu, druhú mal vo vrecku a pichľavými hnedými očami jastril po okolí. Na okamih som takmer mala pocit, akoby sme s pánom Cluettom celý ten čas čakali v kancelárii pána Hawkinsa namiesto u pána Cluetta.

Naďalej zmätená som zostala sedieť nemenej pozor-ne, keď sa pán Hawkins zastavil len meter od mojej sto-ličky. Prekvapujúci záujem, ktorý som si predtým oňho uvedomila, tu bol stále. Očakávanie, prečo je tu, ho len umocnilo.

Kučeravé blond vlasy, ktoré som predtým považova-la za nepoddajné, ale príťažlivé, mal dnes na naše stret-nutie úhľadne učesané.

Najprv sa pozrel na mňa a potom na pána Cluetta. „Čím môžem byť užitočný?“

Pán Cluett ukázal hlavou smerom ku mne. „Pamätáte sa na pani Pembrokovú?“

Pán Hawkins sa zľahka uklonil. „Áno, začiatkom tohto týždňa sme sa na chodbe neformálne zoznámili. Ak si dobre pamätám, vtedy hľadala svoje domáce zvieratko.“

„Áno... moje morča, Chaunceyho.“

Neisto sa usmial. „Presne tak, morča. Našli ste tú malú potvoru?“

„Našla. Našťastie bol schovaný vo vankúšoch na mojej posteli... a...“ Dotkla som sa hrdla, zrazu som si až príliš uvedomila hĺbku pohľadu pána Hawkinsa. Čo som chcela povedať o Chaunceym?

Pán Cluett sa zachichotal. „Chaunceyho som nevidel už celé veky. Možno by ste ho mali priniesť so sebou na ďalšie sedenie.“

Moje ďalšie sedenie.

Nech som sa akokoľvek snažila, úsmev z tváre mi vyprchal. Pán Cluett nikdy neupozorňoval na moju poruchu, ale nepríjemná pripomienka, že som pacientka nemocnice, a nie iba náhodná mladá dáma, mi nepadla dobre. Navyše som sedela pri kadi so studenou vodou.

Pán Cluett si nevšímal moje rozpaký a odviezol pána Hawkinsa a mňa k neďalekej pohovke a kreslám, kde sme sa všetci posadili. Práve v tej chvíli som si prvýkrát všimla ľavú ruku pána Hawkinsa, neprirodzené ohnutú, vo zvláštne ušitej rukavici.

Pani Fitzroyová spomenula, že pán Hawkins skrýva nejakú deformáciu, ale, úprimne povedané, nechcela som sa na ňu teraz pozeráť, ešte som sa spamätávala z vlastných problémov. Ale on ma napriek tomu pristihol pri tom pohľade. Nepovedal ani slovo, len si zastrčil ruku do vrecka a venoval mi skúmový pohľad.

Najradšej by som sa bola prepadla do zeme. Vedela som lepšie ako ktokoľvek, aké je byť iným človekom.

Pán Cluett, ktorý zjavne zle pochopil moje rozčarovanie, si napravil fialový plášť. „Uvedomujem si, že je toho na vás naraz veľa, pani Pembroková, ale, prosím vás, aby ste si zachovali otvorenú myseľ.“

Hoci som bola nervózna už predtým, čosi v jeho hlase vyvolalo vo mne ešte väčšie napätie. „V každom prípade urobím, čo bude v mojich silách.“

Pán Cluett sa obrátil k pánu Hawkinsovi. „Môj právnik vám vysvetlí podrobnosti oveľa lepšie ako ja.“

Tvár pána Hawkinsa ochabla a po prvý raz, odkedy vošiel do miestnosti, sa mi zdalo, že je trochu nesvoj. Neistým pohybom si upravil rukáv saka a potom si odkašľal. „Iste, rád by som sa porozprával o podrobnostiach, ale môžem sa opýtať, koľko táto mladá dáma v súčasnosti vie?“

Pán Cluett luskol prstami vo vzduchu. „Začnite od začiatku, prosím vás.“

Pán Hawkins sa naklonil dopredu a zamyslel sa. Vlastne by som prisahala, že trochu prevrátil oči. „Pani Pembroková, pán Cluett ma priviedol do Moorington Crossu, aby som urobil dosť nezvyčajnú zmenu v jeho

závete. Ako už iste tušíte, tá zmena sa týka predovšetkým vás.“

Prekrížila som si nohy, aby sa mi nechveli. „Mňa?“

„Máte sa stať hlavnou dedičkou rozsiahleho majetku pána Cluetta, ako aj značnej časti jeho pomerne slušnej finančnej hotovosti. Musíte však vedieť, že toto dedičstvo je spojené s jednou dôležitou podmienkou.“

Takmer som spadla z pohovky. Bola som v závete pána Cluetta? Ako? Prečo? „To nemôžete myslieť vážne. Ja...“

Pán Cluett zdvihol ruku. „Nechajte ho dokončiť, moja drahá. Potom sa môžete pýtať na všetko, čo vás zaujíma.“

Pán Hawkins si pretrel zátylok, v jeho pohyboch sa zračilo rozčarovanie. „Podľa aktualizovaného závetu, ako som už povedal, zdedíte veľa, ale dovoľte mi prejsť k dosť dôležitej klauzule. Pán Cluett podmienil vaše dedičstvo sobášom s jedným z dvoch pánov, a keďže ste tak ešte neurobili, musíte sa do tridsiatich dní od jeho smrti za jedného z nich vydať.“

Zdalo sa mi, že miestnosť sa so mnou naklonila, potom sa zatočila a ja som bola nútená zažmurkať. Zúfalo som hľadala láskavé oči pána Cluetta. „Manželstvo? Nerozumiem tomu.“

Naklonil sa dopredu. „Nie len tak s niekým, moja drahá. Urobil som to pre vás. Vybral som dvoch veľmi slušných pánov, medzi ktorými si môžete vybrať.“

Pokrútila som hlavou, horúčkovito som spracovávala každé slovo. „Dom, peniaze... dohodnuté manželstvo... Prečo práve ja?“